

Kitől (és mit) üzen a jövő?

Mindannyiunkat foglalkoztat a jövő, olyannyira, hogy időszakonként, mint például 2012 végén világvége-jóslatok értékelésétől volt hangos a média. A jövő megismerésére vonatkozó emberi vágy meglovagolása, kihasználása ma is eltartja a kétes értékű jövő-ipar celebjeit és kistílű „beszállítóit”, de e tény jelzésével – blazírt tudomásul vételével – nem fordulhatunk el vágyaink világának ettől a dimenziójától. Őszintén: naná, hogy érdekel a jövő! Megismerése „elemi igényként” működteti fantáziánkat, és jelentőséget kölcsönöz minden kiejtett szó-

nak. A hangsúly is fontos a személyes jövő-faggatás titokzatos képződményeiben. Ha csak ezt a kérdést (vagy kijelentést, vagy tétova állítást stb.) nézzük: „neked üzen a jövő?” – ezt is hányféleképpen lehet hangsúlyozni. Ha **neked** üzen, akkor a kérdésünkben irigykedő elismerés mellett vád és panasz bujkál. Neked? Miért csak? És nekem miért nem? A jövőt jelentő sorssal perelünk, mutatkozzon már meg **nekem** is. Ha az **üzen**-re esik a hangsúly, akkor filozofikusabb a kérdés vagy kijelentés... És kísérletezhetnénk tovább ezzel a három szóból álló mondattal, de hadd idézzük ide inkább Bernard le Bovier de Fontenelle kérdését: „...nem különös, hogy a világ szinte minden könyvében lépten-nyomon jövendölésekbe botlunk?”

A kérdés költői, egyenesen szónoki, hiszen amit kérdez, annak épp az ellenkezője igaz: természetes, és egyáltalán nem különös, hogy lépten-nyomon jövendölésbe botlunk. Lapunknak ebben a számában a jövendőt kutató elemi ösztönnel úgy próbálunk szembenézni, hogy számolunk a történetével, józanul kutatjuk mai esélyeit, és őszintén keressük a helyét lelkünk és elménk működésében.

Ezért arra a – hangsúlyos – kérdésre, hogy „neked üzen a jövő?”, azt a halkán töprengő, merengő választ javasoljuk a Kedves Olvasónak, hogy igen: „neked (is) üzen a jövő”. Jövő-tudat (ez gyakran a remény szinonimája) nélkül lehetetlen élni.

A jövőről pedig sok mindent lehet jósolni, előre jelezni, jövendölni, tudományosan prognosztizálni... De egészen bizonyos, hogy a közelebbi-távolabbi jövő átélői, szereplői a gyerekeink és unokáink nemzedékei lesznek. És az sem vitás, hogy amit a mai gyerekekért teszünk, az a jövőért – jövőnkért – történik.

A FORDULÓPONT másfél évtizedes története emez egyszerű tény hangsúlyos tudatosításának jegyében telt, és most is, változatlanul érvényes az észrevétel, hogy több figyelmet érdemelne és igé-

...a budapesti Károly Róbert általános iskolában

...az erdőszentgyörgyi (Erdély, Maros megye) általános iskolában

nyelne korunk emberétől a jövő embere: a gyerek! Ennek tudatában szerkesztettük ezt a számunkat; azzal a szándékkal, hogy nagyobb teret biztosítsunk a gyerekek megnyilatkozásainak.

Bő válogatást közlünk a jövődómondás, a jóslás történetét feldolgozó Fontenelle műből (amely ezidáig nem jelent meg magyar nyelven), a filozófus Voltaire reflexióit is megidézzük e különös könyvről, de az igazi, **a konkrét jövő: a mai gyerek** jelenlétére fektettünk igazán hangsúlyt. A gyermekkultúrával, gyermekirodalommal való foglalatosság mellett az elmúlt másfél évtizedben a teljes magyar nyelvterület iskoláinak, könyvtárainak sokaságában találkoztunk gyerekekkel, és folyamatosan közöltük megnyilatkozásait (még gyermek-közvéleménykutatásokatt is rendeztünk). Mostani számunkban a jövőt faggató, a múlttal ismerkedő, érdeklődő és kreatív gyerek „jelenlétével”: beszámolóival, írásaival, rajzaival, tevékenységét felvillantó fotókkal szeretnénk a jövő felé fordulni.

Másfél évtizede hirdetjük: a gyerekre figyelni hihetetlen szellemi élményt jelent.

Véleményeikre, javaslataikra továbbra is hallgatva – kívánunk a szerkesztőtárs Olvasónak gazdagodást jelentő szellemi élményeket jövőnk „főszereplőitől”: a gyerekektől! (Sz.I.)